

Yeniden Başlamak

— ali-gun · 07 Ekim 2025

Yeniden Başlamak...

Bir şehir var içimde,
duvarları yorgun,
her sokak başında bir özlem oturmuş,
gözleri uzaklara dalmış.
Yalnızlığın sesini duymak istersen,
bir pencere kenarına otur,
bekle;
belki bir serçe,
belki bir düşünce konar omzuna.

Sokak lambaları,
bir zamanlar umutla yanan gözleri hatırlıyor hâlâ.
Gecenin alnına yaslanmış bir çocuk,
sabahın adını bilmeden uyuyor.
Annesi,
ocakta kaynayan tencerenin buharında
kayıp oğlunun silüetini görüyor.
Baba,
iş dönüşü ceketinin cebinde
yırtılmış bir maaş zarfı taşıyor,
umudunu değil.

Bir kadın,
her sabah aynı aynada saçını tarıyor;
gülümsemesi eksik,
çünkü aynada kendini değil,
geçmişini görüyor.
Bir adam,
sigarasının dumanında eski dostlarını arıyor;
küller,
sanki hatıralardan arta kalan kül gibi dökülüyor önüne.

Dünya dönüyor dostum,

ama insan yerinde sayıyor.
Kırılmış aynalar gibi
parçalara bölünmüş vicdanlar...
Kendini tanımayan bir insanlık,
nasıl tanır Tanrı'yı?

Gökyüzü daraldı,
bulutlar bile kiraya verildi artık.
Rüzgârın yönü değişti,
artık deniz bile ağlıyor kendi tuzunda.
Bir kuş sürüsü geçiyor üstümüzden,
hiçbiri yuvaya dönmüyor.
Çünkü yuvayı unuttuk biz,
çünkü göçü, özlemden saymayı öğrendik.

Ama bir şey var hâlâ;
bir çocuğun ellerinde saklı bir tohum,
bir kadının duasında kalan son kelime,
bir gencin not defterine gizlenmiş hayal,
bir yaşlının cebinde kırışmış bir fotoğraf.

Yeniden başlamak için
belki bir harf yeter,
belki bir nefes,
belki de bir insanın,
bir insana "dostum" demesi...

Ve ben diyorum ki:
Bir gün,
güneş yeniden doğacak vicdanların üzerine.
Bir gün,
toprak yeniden kokacak insanlığın alın teriyle.
Bir gün,
bir çocuk gökyüzüne bakıp
"anne, yıldızlar geri gelmiş" diyecek.

O gün,
taşlar dile gelecek,
ırmaklar şarkı söyleyecek.

Ve biz,
bunca karanlıktan sonra
yeniden başlayacağız dostum...
bir tohum kadar saf,
bir dua kadar sessiz,
bir sevda kadar direngen...

Ali Gün
İngiltere